

GERMANOR

REVISTA dels CATALANS de XILE

SUMARI

EDITORIAL: El règim es defen-
sa.

CARTA ALS CATALANS: Cata-
lunya i l'Estat Espanyol.

CATALUNYA ES AIXÍ: El nos-
tre país, per Pere de Sant
Just.

ARTS I LLETRES: Poemes de
J. Agelet i Garriga, per Do-
mènec Guansé.

CARTA DE BARCELONA:
L'enosrrada del Governador
Acedo. El nou Governador.
Lluita de símbols, per Pere
de Creixells.

INFORMACIONS I COMEN-
TARIS: Exposició de pintu-
ra, gravat i escultura.

CRONICA DE LA COL·LEC-
TIVITAT.

DIRECCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

INSTITUCIÓ DE CULTURA CATALA-
NA, DEL CENTRE CATALÀ.

Merced 738 * Casilla 2278,
Santiago de Xile

EL REGIM DE DEFENSA

Tant a l'interior com a l'exterior hi ha catalans que s'imaginen que l'actual règim espanyol es susceptible d'evolució. Inclús alguns afirmen, guiats per signes externs —hom "permet" parlar català, hom "permet" ballar sardanes—, que l'evolució va produint-se. Error greu! Aquests catalans confonen l'evolució amb el gastament o, pitjor encara, ambe el reblaniment, amb la putrefacció que tot ho estava. Però l'estructura interna de règim segueix intacta. El poder es manté per dret de conquesta. I segueix intervenint la consciència i el pensament dels ciutadans i segueix perseguint, sinó amb més violència, més arterament, Catalunya. El que ha fet canviar el panorama, el que ha introduït una certa millora en la situació, el que en suavitza l'agressiva intolerància és un altre factor. Es que abans el règim només tenia un adversari: a Catalunya, el "rojo separatista"; als altres llocs, el pressumptu comunista enemic de l'ordre i de la civilització. Avui s'han dil·luït aquestes entelèquies, i el règim es troba davant d'una altra realitat. Perduren els antics i més autèntics adversaris, tant si són vells com morts, car els morts també compten per la Huita, i han aparegut adversaris nous. Són els falangistes de bona fe —si és que hom pot admetre la bona fe en els falangistes— que se senten burlats o desplaçats; són els promotors de la "revolució nacional", peneditis de la inutilitat de la catàstrofe. No és el crit de cap foll, el d'aquell falangista que en una cerimònia pública afirmava: "Franco es un traïdor!". Es el crit del desengany. Es el crit d'una consciència trasbalsada, eco de moltes veus. D'altra banda les generacions educades en els principis del règim, en la fe del règim, ben tost s'han adonat que tot això era falsedat i bambolla. I el jovent que no ha caigut en l'escepticisme i la indiferència —no és un dels menors crims del règim haver fomentat la indiferència juvenil— aixeca vigorosament, i esperem que aviat heroïcament, la bandera del inconformisme que a Catalunya és la bandera secular. El Govern es troba així amb uns enemics que no són els d'antany; uns enemics que al començament havia tractat amb una certa blanície, però que ara l'espanten en veure que se li reproduïxen per tot arreu, inclús en els

ANY L

GENER 1961

NUM. 603

